

Лудост

Зебри и цветя
Носят радост
На мрачната душа
Обречена на младост
Кога ще спре дъжда
този живот е гадост.

Таралезът

Седя в празна стая, наблюдавам сивата мъгла
Ти си единственото нещо, което цвят придава на света
Живях щастливо в моето нещастие, не исках да пробуждам паметта
Как ще се почувстваш, ако си отида преди да дойде пролетта
Цветовете на мъглата ме обгръщат отвсякъде сега
За първи и последен път желая моята във твоята ръка
Няма кой да ме избави от безкрайната тъга
Седя в празна стая и се опитвам да намеря своята душа.

Твоята усмивка

Може да ме издигне в най-високи небеса
Заедно с това да разбие всяка моя мечта
Да ме остави да живея във вечна самота
Знам ли какво ще правя сега
Всичко това
Се случва само в моята глава.

Лалета или тръни

Щастието на един
Се крие в нещастieto на друг
А след това
Ще лежим в една земя
Какво ли ще поникне от нас?

Не във всичко поетично

се крие красота.